

Pluralitet skønner, ikke mere Grund til at indrømme Ciere, som have tilforhandlet sig deres Eiendomme med det udtrykkelige Vilkaar, at de skulle taale Jagtretten, en Rettighed til at indløse denne, end der er til at tilstaae Brugerne en saadan Ret. Skulde der finde Krænkelse af Eiendomsretten Sted, saa vil den finde Sted i det ene Tilfælde som i det andet, hvorimod Pluraliteten har antaget, at ingen saadan Krænkelse af Eiendomsretten finder Sted ved at indrømme baade dem, som ere Grundeiere, men saaledes indfrankede Grundelere, at de ikke maae udøve Jagtret, og ligeledes Brugerne Ret til at afløse Jagtretten, imod at give fuldstændig Erstatning. Jeg har saaledes, tør jeg haabe, idetmindste fralagt baade Pluraliteten og Minoriteten den Sigelse, at de ved deres Forslag have villet frænke Eiendomsretten.

Forsaauidt som det meget ærede Medlem har yttret, at det ikke skulde være nogen gyltig Indsigelse imod, at Jagtretten forbliver i den Stilling, hvori den er, at Wildtskaden ikke skulde kunne erstattes, at der ikke skulde kunne findes Regler, ifølge hvilke Erstatningskrav for en tilføiet Wildtskade kunde gjøres gjældende, saa maa jeg derved erindre, at de flere mislykkede Forsøg, som ere oplyste ved de Bilag, som fulgte med Udkastet til den her omhandlede Lov, synes noksom idetmindste at tilkjendegive de store Vanskeligheder, som ere forbundne med at udfinde saadanne Regler for Wildtskades Erstatning, der kunde betrygge Brugeren. Det er, som ogsaa Thinget har erfaret af Udvalgets Forslag, af Majoriteten erkjendt, at, hvis der kunde udfindes saadanne retfærdige Regler, ifølge hvilke Brugere og Ciere af Jord, som ikke kunne udøve Jagtret, vilde kunne faae Erstatning for den Skade, som Wildtet tilføiede deres Eiendom, da vilde man neppe være gaaet ind paa det Forslag, som den nu dristede sig til at forelægge Thinget; men Marsagen, og dette er udtrykkeligt angivet i Betænkningen, til, at man er indgaaet med saadanne Forslag, som det Pluralitetens Indstilling indeholder, er, at man har antaget, baade efter Tingenes Natur og efter de forgjæves Forsøg, som i den Retning have været anstillede, at det ikke vilde være muligt

at udfinde saadanne Regler, ved hvilke Brugerne og Ciere af Jorder, som ikke kunne udøve Jagtret, kunde stikkes den Afgrøde, der stod paa deres Marker. Forsaauidt dette ærede Medlem har yttret, at han ialtsald vilde finde det mere consequent, naar der indrømmedes hver enkelt Bruger en saadan Afsløsningsret, istedetfor at Pluraliteten af Udvalget har meent, at dette maatte indfrankes derhen, at et vist Antal af Brugerne paa Jagtdistrictet maatte erklære sig for Afsløsningen, saa har det været yttret af Pluraliteten, at Forholdet er af den Betsfænhed, at der maa tages Hensyn baade til den Enes og den Andens Tarv, og det er vist upaatvileligt, hvad ogsaa det ærede Medlem uden Tvivl vil indrømme, at, hvis det stod enhver enkelt Bruger frit for at paastaae Afsløsning, da vilde dette indeholde en saadan Krænkelse af deres Ret, der er i Bestidelse af Jagtretten, at han vilde blive behandlet paa en høist nærgaaende, ja jeg tør sige uretfærdig Maade. Det ærede Medlem har yttret, at det nærværende Tilfælde ikke kunde sammenlignes med det angaaende Hovveri-Afsløsningen, og deri giver man ham fuldkommen Ret; netop fordi disse 2 paagjældende Rettigheder ikke kunne stilles ved Siden af hinanden, har Pluraliteten fundet sig beføiet og berettiget til at afsvige fra den Forkrift, som indeholdes, hvad Gaardmandshoveriet angaaer, deri, at en Trediedeel skal være tilstrækkelig af de hoverigjørende Bønder til at forlange Afsløsning, hvorimod man i nærværende Tilfælde, netop paa Grund af Rettighedernes forskjellige Betsfænhed og deres Indflydelse i det Hele, har fordret, at en Pluralitet skulde erklære sig for Jagtrettens Afsløsning. Dertil henholder altsaa Udvalget sig, og vi erfarede nys, at den ærede Taler, som nylig satte sig og som havde stillet et Endringsforslag, der gik ud paa, at en Trediedeel skulde substitueres en Halv, har taget dette Forslag tilbage. — Forsaauidt endelig det ærede Medlem har yttret, at Markfreden med Hensyn til de forbudne Tider, som Jagtanordningen omtaler, ikke vilde kunne forstyrres betydeligt ved Udøvelsen af Jagtretten, saa gjælder, hvad jeg i den Henseende har anført, med Hensyn til at Brugeren kan, som Tilfældet vist og